

Sygn. akt III CZ 91/06

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Strus (przewodniczący)
SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)
SSN Antoni Górski

w sprawie ze skargi E.M.
o wznowienie postępowania
w sprawie z powództwa E.M.
przeciwko Bankowi [...] S.A.,
o ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 grudnia 2006 r.,
zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 15 września 2006 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 15 września 2006 r. odrzucił skargę o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 24 listopada 2004 r., wniesioną przez E.M. Wyrok ten zapadł w sprawie z powództwa skarżącej przeciwko Bankowi [...] S.A. Skarżąca jako podstawę wznowienia wskazała art. 403 § 2 k.p.c., powołując się na nową okoliczność faktyczną, potwierdzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 22 grudnia 2005 r., z którego wynika, że podpis skarżącej na umowę kredytu z Bankiem został podrobiony. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę z tej przyczyny, że – w jego ocenie – skarżąca nie dochowała terminu do wniesienia skargi przewidzianego w art. 407 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 15 września 2006 r. skarżąca wniosła o jego zmianę, ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie skargi powódki o wznowienie postępowania do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu. Zdaniem skarżącej, Sąd Apelacyjny niewłaściwie ustalił początek biegu terminu do wniesienia skargi (art. 407 k.p.c.), ponieważ termin ten należy liczyć od dnia uprawomocnienia się wyroku karnego z dnia 22 grudnia 2005 r., (wyrok ten uprawomocnił się w dniu 14 lutego 2006 r., a skarga została złożona w dniu 23 marca 2006 r.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasadnicze znaczenie ma kwestia znaczenia początku biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, skargę o wznowienie postępowania wnosi się w terminie trzymiesięcznym i termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia.

W samej treści skargi o wznowienie postępowania (k. 1-3 akt) i w piśmie z dnia 17 lipca 2004 r. (k. 55 akt) powódka, jako podstawę wznowienia, wskazywała wyraźnie przepis art. 403 § 2 k.p.c. Tak wskazaną podstawę opisywała w ten sposób, że w sprawie karnej oskarżony M.F. (mąż skarżącej) został uznany winnym tego, że w lipcu 1 sierpnia 1998 r. podrobił podpis skarżącej (żony) m.in. na

dokumencie obejmującym umowę kredytu bankowego. Po uprawomocnieniu się wyroku (w sprawie cywilnej) „wykryty został środek dowodowy, który mógłby mieć wpływ na jej (sprawy cywilnej) wynik, a powód nie mógł z niego skorzystać w poprzednim postępowaniu”. W piśmie z dnia 17 lipca 2006 r. skarżąca stwierdzała, że fakt sfalszowania jej podpisu na umowie kredytowej „powódka wykryła po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie [...]03”. Chodzi tu zatem – w ocenie skarżącej – także o nową okoliczność w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c.

W ocenie Sądu Najwyższego, dla określenia prawidłowej podstawy prawnej wznowienia postępowania podstawowe znaczenie ma przede wszystkim opis tej podstawy, dokonany w skardze o wznowienie postępowania, następnie odpowiednio uzupełniony w piśmie z dnia 17 lipca 2005 r., a nie jej kwalifikacja prawna sugerowana przez skarżącą. Należy bowiem zwrócić uwagę na to, że skarżąca samodzielnie zainicjowała postępowanie o wznowienie postępowania bez udziału profesjonalnych pełnomocników. W rezultacie należałoby przyjąć, że skarżąca domagała się wznowienia postępowania w związku z tym, że rozstrzygnięcie w postępowaniu cywilnym oparte zostało na dokumencie podrobionym (umowie kredytowej), tj. takim, który nie mógł wywoływać odpowiednich skutków prawnych wobec skarżącej jako kredytobiorczynie (art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c.). W tej sytuacji należałoby z pewnością inaczej liczyć początek trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi, przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. Nie przekonuje stwierdzenie Sądu Apelacyjnego, że skarżąca dowiedziała się definitywnie o podstawie wznowienia w sposób wiarygodny ze sporządzonej w postępowaniu opinii biegłej, tj. najpóźniej w dniu 11 listopada 2005 r. (postanowienie z dnia 26 października 2005 r., SR w L.), skoro dowód z opinii biegłego został przeprowadzony na wniosek skarżącej jako oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu karnym. Trafnie podnosi skarżąca w zażaleniu, że informacja taka powinna być jeszcze dostatecznie pewna w tym sensie, iż postępowanie dowodowe zostało zakończone i Sąd karny orzekał na podstawie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego. Do tego czasu mogłaby nastąpić przecież odpowiednia weryfikacja stwierdzonego na podstawie opinii biegłego faktu podrobienia podpisu skarżącej na dokumencie obejmującym umowę kredytu bankowego. W rezultacie istnieją podstawy do stwierdzenia, że przy

przyjęciu podstawy wznowienia określonej w art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. (oparcie wyroku sądu cywilnego na dokumencie podrobionym) termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania (art. 407 § 1 k.p.c.) należałoby liczyć od uprawomocnienia się wyroku Sądu karnego, w którym ustalono fakt podrobienia podpisu skarżącej na dokumencie obejmującym umowę kredytu bankowego.

Z tych względów należało uwzględnić zażalenie powódki wnoszącej skargę o wznowienie postępowania i uchylić zaskarżone postanowienie (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).